

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1. [Sentència 116/2022](#), de 27 de setembre, del Ple del Tribunal Constitucional. Qüestió d'inconstitucionalitat en matèria de funció pública.

El Ple del TC ha desestimat, per unanimitat, la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada pel TSJ de Canàries respecte a l'article 1 de la Llei de Canàries 18/2019, de 2 de desembre, de mesures urgents d'ordenació de l'ocupació pública a les administracions canàries.

L'esmentat article atribuïa caràcter provisional (i, per tant, no definitiu) al primer lloc de treball que s'adjudiqui als funcionaris de carrera de nou ingrés a l'Administració Canària com a conseqüència de l'execució de l'oferta d'ocupació dels anys 2015, 2016, 2017 i 2019.

La sentència declara inconstitucional i, per tant, nul de ple dret l'esmentat article per vulneració del TREBEP, que té en alguns dels seus preceptes caràcter bàsic, per la qual cosa s'han envaït competències bàsiques estatals.

A més, assenyala que l'adscripció provisional és una figura jurídica que no pot ser utilitzada en el primer destí, sinó que s'aplica únicament a qui ja ha desenvolupat amb anterioritat un altre lloc de treball, en els supòsits en què el funcionari esdevé transitòriament mancat d'un lloc de treball obtingut conforme als sistemes normals de provisió (concurs com a regla general i lliure designació en els casos legalment previstos), ja sigui perquè el lloc de treball del qual procedeix s'hagi suprimit, el funcionari hagi estat cessat o remogut d'aquell, o perquè reingressi al servei actiu sense gaudir del dret de reserva de plaça i destí.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

2. [Sentència 1109/2022](#), de 28 de juliol, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació en matèria d'**urbanisme**.

El TS desestima el recurs de cassació interposat per la *Federación Ben Magec – Ecologistas en Acción* contra la sentència del TSJ de Canàries i confirma l'acord del Ple de l'Ajuntament de Garafía referent a l'aprovació del Pla general d'ordenació del dit municipi.

El TS manté que per procedir a la impugnació indirecta d'un pla d'ordenació territorial o sectorial, amb ocasió de la impugnació directa d'un instrument d'ordenació urbanística que reproduïx les determinacions establertes en aquells és necessari que el vici de la nul·litat no només existeixi en la disposició impugnada indirectament, sinó que, a més, dita causa de nul·litat tingui la naturalesa o contingut que impliqui la necessitat de nul·litat de l'acte o disposició directament impugnat; és a dir, que existeixi una relació directa entre ambdós vicis de nul·litat.

3. [Sentència 1165/2022](#), de 20 de setembre, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de la figura jurídica de les **comunicacions prèvies**.

El TS, en aquesta sentència, desestima el recurs d'interès cassacional contra la sentència dictada pel TSJ de Galícia, que va confirmar en apel·lació la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Lugo, que va declarar conforme a dret el Decret de l'Alcaldia de Pastoriza que acordava la suspensió de la tramitació de la comunicació prèvia d'obres per al començament de l'activitat extractiva minera.

L'esmentada sentència estableix que les causes de suspensió del termini màxim per resoldre un procediment previstes en l'article 22.1.g) de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, no són d'aplicació a les comunicacions prèvies regulades en l'article 69.2 del mateix text legal.

El TS estima que després de la implantació del nou règim liberalitzador d'accés i exercici de les activitats de serveis no existeix pròpiament un procediment sotmès al règim d'autorització iniciat a sol·licitud de l'interessat i que finalitzi amb una resolució de l'Administració, fet que per si mateix impossibilita l'aplicació de les causes de suspensió del termini màxim per resoldre previstes en els procediments d'autorització o llicència. Malgrat això, atenent a les especials circumstàncies prèvies, en aquest cas, la suspensió troba cobertura jurídica en les facultats de comprovació i inspecció de l'Administració, ja que en aquest cas estava pendent una resolució judicial sobre la declaració de la ineficàcia de la comunicació prèvia amb el mateix objecte, donat el tipus d'obra.

4. [Sentència 1177/2022](#), de 22 de setembre, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **funció pública**.

El TS, en la sentència del 22 de setembre de 2022, declara procedent el recurs d'interès cassacional i anul·la la sentència dictada pel TSJ d'Andalusia en estimar el recurs contenciós administratiu contra el Decret andalús 90/2018, de 15 de maig, pel qual es modifica el Reglament d'organització i funcionament dels instituts de medicina legal de la Comunitat Autònoma d'Andalusia, del Consell Andalusí de Medicina Legal i Forense de la Comissió de Coordinació dels Instituts de Medicina Legal, aprovat per Decret 69/2012, de 20 de març, en relació amb el seu article Únic.Catorze.4.a), en referència amb el concepte de disponibilitat dels funcionaris.

L'objecte d'aquesta sentència és determinar que s'entén per disponibilitat en relació amb el temps de treball. Això és, si la localització dels funcionaris dels serveis de guàrdia disponibles han de tenir la condició de temps de treball. La resposta del TS és negativa, en considerar que no ha de considerar-se dins del temps de treball la localització dels funcionaris dels instituts de medicina legal en servei de guàrdia de disponibilitat amb independència del temps dedicat a la prestació efectiva dels serveis. Tot això a la vista dels pronunciaments del TJUE sobre la Directiva 2003/88/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 4 de novembre de 2003, relativa a determinats aspectes de l'ordenació del temps de treball; així mateix, es remet a previs pronunciaments del TS en relació amb la procedència o no de la compensació econòmica per guàrdies no presencials o localitzables realitzades per aquests funcionaris.

5. [Sentència 1182/2022](#), de 22 de setembre, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en relació amb la informació pública de les disposicions de caràcter general.

El TS estima el recurs contenciós administratiu d'interès cassacional interposat per la Confederación Nacional de la Construcción contra l'RD 855/2021, de 5 d'octubre, pel qual es modifiquen els estatuts del SEPES (Entidad Pública Empresarial del Suelo), i declara la nul·litat de l'apartat 3 del seu article únic, en quant que introdueix un nou incís 3 en l'article 4.1 dels estatuts reguladors del SEPES, aprovat per RD 1525/1999.

El TS, en aquesta sentència, declara la nul·litat de l'esmentat apartat, tota vegada que amplia l'objecte social del SEPES «a la execució d'actuacions de rehabilitació i regeneració urbana o reforma urbana d'espais públics, així com la rehabilitació o reforma d'immobles en instal·lacions de titularitat pública» ja que en el tràmit d'aprovació de la modificació de dits estatuts es va ometre el tràmit de consulta

pública. Així mateix, fa referència a la necessitat de l'aplicació de la regla general en la tramitació de disposicions generals i que segons la qual en la elaboració d'aquestes ha d'observar-se el tràmit de consulta pública. El precepte impugnat no és una norma organitzativa i, per tant, no es troba dins de la possible excepció establerta en l'article 26.2 de la Llei del Govern i en l'article 133.4 de la Llei de procediment administratiu comú.

6. [Sentència 1209/2022](#), de 29 de setembre, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **pressupostos municipals**.

El TS estima el recurs d'interès cassacional interposat per l'Ajuntament de León contra la sentència dictada pel TSJ de Castilla y León, anul·lant dita sentència i confirmant la interlocutòria del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 que va inadmetre per extemporani el recurs interposat contra l'acord d'aprovació definitiva del Pressupost General de l'Ajuntament de León.

El TS estableix que, atesa la naturalesa normativa dels pressupostos locals, contra l'aprovació definitiva d'aquests no procedeix la interposició del recurs de reposició i, per tant, s'ha d'acudir directament a la via contenciosa administrativa, en base a l'aplicació de l'article 112.3 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre.

7. [Sentència 1237/2022](#), de 4 d'octubre, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en relació amb **infraccions i sancions tributàries**.

El TS desestima el recurs d'interès cassacional interposat per l'Advocacia de l'Estat contra la sentència dictada pel TSJ de Catalunya, recaiguda en el recurs contenciós administratiu interposat per l'obligada tributària contra la resolució del TEARC, per la qual s'anul·la exclusivament el pronunciament d'aquesta última referit a l'aplicació dels criteris de graduació de les sancions en matèria tributària; concretament a l'article 187.1.a) de la LGT.

L'esmentada sentència assenyalava els criteris en relació amb la graduació de les sancions tributàries, així com el concepte de reincidència de l'article 187.1.a) de la LGT, fa una interpretació i així assenyalava que en garantia del contribuent, la fermesa en via administrativa d'una sanció tributària a l'efecte d'aplicar, en una infracció posterior, el criteri de reincidència de l'article 187.1.a) de la LGT ha de ser el transcurs del termini establert en l'article 240 de la LGT per considerar desestimada la reclamació per silenci administratiu.

8. [Sentència 1267/2022](#), de 10 d'octubre, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, referent al moment d'aplicació de les **causes d'inelegibilitat**, que posteriorment es converteixen en **causes d'incompatibilitat**, per la reforma de la LOREG, introduïda per la Llei orgànica 3/2011, de 28 de gener, en el moment de la comissió dels fets que donen lloc a la sentència penal o la data de la sentència penal condemnatòria.

L'objecte d'aquesta sentència és el següent:

La Llei orgànica 3/2011, de 28 de gener, que va modificar parcialment la LOREG, va introduir una nova lletra b) a l'apartat 2 de l'article 6 de la LOREG, que literalment diu:

«2. Són inelegibles:

[...]

b) Els condemnats per sentència, encara que no sigui ferma, per delictes de rebel·lió, de terrorisme, contra l'Administració pública o contra les institucions de l'Estat quan aquella hagi establert la pena d'inhabilitació per a l'exercici del dret de sufragi passiu o la d'inhabilitació absoluta o especial o de suspensió per a ocupació o càrrec públic en els termes previstos en la legislació penal.»

El Ple de l'Ajuntament de Benamocarra (Màlaga), en data 14 de maig de 2014, va acordar que no era d'aplicació la lletra b) de l'article 6.2 de la LOREG, en la seva redacció donada per la Llei orgànica 3/2011, ja que la sentència penal no ferma dictada pel Jutjat Penal núm. 1 de Màlaga, per la qual es condemnava a l'alcalde per un delicte de prevaricació, amb la pena d'inhabilitació, era de data 24 de març de 2014, però els fets que van donar lloc a dita sentència eren anteriors a l'entrada en vigor de la Llei orgànica 3/2011, de 28 de gener, tot això d'acord amb el principi de la retroactivitat de les lleis penals.

Contra dit acord plenari, es va interposar recurs contenciós administratiu per part dels lletrats de la Junta d'Andalusia, ja que consideraven que la data que cal tenir en compte per a l'aplicació de la causa d'inelegibilitat, convertida en causa d'incompatibilitat, és la de la data de la sentència condemnatòria i no la de la data de la comissió dels fets que van donar lloc a la sentència condemnatòria, que comporta com a pena la inhabilitació.

El Jutjat núm. 4 de Màlaga, en data 30 de setembre de 2016, va estimar el recurs contenciós administratiu interposat per la Junta d'Andalusia i va declarar nul l'acord plenari, declarant que en aquell cas existia una causa d'inelegibilitat, posteriorment convertida en causa d'incompatibilitat, ja que la data que cal tenir en compte es la

data de la sentència penal, per la pròpia redacció de l'article 6.2.b) de la LOREG, que parla de "condemnats", i atès que l'electe va ser condemnat per sentència no ferma en data 24 de març de 2014 i en aquesta data ja havia entrat en vigor i havia desplegat tots els seus efectes l'esmentat article 6.2.b) de la LOREG, introduït per la Llei orgànica 3/2011, de 28 de gener.

Contra la dita sentència, tant l'Ajuntament com l'interessat, van interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ d'Andalusia, i la Sala Contenciosa Administrativa, en data 27 de maig de 2019, va desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i va confirmar la sentència dictada pel Jutjat núm. 4 de Màlaga.

Contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Andalusia es va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.

El Tribunal Suprem, en aquesta sentència, desestima íntegrament el recurs de cassació, confirmant les sentències de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ d'Andalusia i del Jutjat núm. 4 de Màlaga, anul·lant l'acord del Ple de l'Ajuntament de Benamocarra, basant-se en els següents fonaments jurídics:

- A) Que la causa d'inelegibilitat, posteriorment convertida en causa d'incompatibilitat de l'article 6.2.b) de la LOREG s'aplica als condemnats amb posterioritat a la data d'entrada en vigor de la Llei orgànica 3/2011, de 28 de gener, amb independència de la data en què es van cometre els fets delictius que van donar lloc a la sentència penal condemnatòria, per l'aplicació literal del dit article que parla de "condemnats".
- B) Que en aquest cas no estem davant un supòsit de retroactivitat de la llei penal, prohibit per l'article 9 de la CE, sinó davant l'aplicació de la "ratione temporis" de la LOREG, atenent al supòsit de fet que prescriu l'article 6.2.b) de la LOREG i que comporta una greu conseqüència jurídica com es privar del sufragi passiu, per ser una transformació d'una causa d'inelegibilitat en causa d'incompatibilitat durant el mandat representatiu.
- C) Que la finalitat d'aquest article és que no continuïn en el seu càrrec aquells electes que han estat condemnats per sentència penal, encara que no sigui ferma, pels delictes de rebel·lió, de terrorisme, contra l'Administració pública o contra les institucions de l'Estat, quan hagi establert penes d'inhabilitació per a l'exercici del sufragi passiu, inhabilitació absoluta o especial, o de suspensió d'ocupació o càrrec públic en els termes previstos en la legislació penal.

9. [Sentència 1270/2022](#), de 10 d'octubre, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual es confirma la nul·litat de l'article 64.2.c) de l'**Ordenança de trànsit i aparcament** de l'Ajuntament de Bilbao, que va qualificar com a infracció greu l'estacionament limitat sense tiquet a les vies públiques municipals, ja que el TS considera que per a la qualificació d'una infracció s'han de tenir en compte determinades circumstàncies, com ara posar en perill el pas dels vianants, impedir el normal desenvolupament del trànsit rodat o altres circumstàncies similars que impedeixin o dificultin el trànsit, d'acord amb la legislació sobre trànsit.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

10. Sentència 232/2022, de 18 d'octubre, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Pontevedra, en relació amb **faltes i sancions de trànsit**.

En aquesta sentència es desestima el recurs contenciós administratiu interposat pel titular d'un patinet elèctric, que va ser immobilitzat per no tenir autorització administrativa per circular, contra la resolució dictada en aquest sentit pel Concello de Villagarcia de Arousa (Pontevedra).

Es planteja la controvèrsia jurídica sobre la qualificació de si els patinets elèctrics són vehicles per al quals es requereix o no autorització administrativa i, en aquest sentit, l'esmentada sentència innovadora considera que el factor determinant per qualificar si els patins elèctrics necessiten o no autorització depèn del fet que puguin circular a més de 25 km/h i en quedar acreditat que poden superar aquest límit, el Jutjat determina que requereixen la corresponent autorització administrativa per circular; essent indiferent que, en el cas d'actuacions, l'infractor a qui es va immobilitzar el patí estigués circulant en el moment de la immobilització a una velocitat inferior a 25 km/h.

Aquesta sentència no és ferma i contra ella pot interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ de Galícia.